

יום אחד חזרו יואב ואחותו הקטנה דנה ולא מצאו את שחורי. "כנראה הלך לטייל," אמרה דנה. אבל יואב היה מודאג. הוא חשש ששחורי לא יחזור. בני המשפחה חיפשו את הכלב בכל סמטאות השכונה, שאלו אנשים וילדים, אבל איש לא ראה אותו. "אולי מישהו לקח אותו רק כדי לתת לו חלב ויחזיר אותו בבוקר," אמרה דנה. אבל פניהם של אבא ואימא לא הראו סימנים שהם מאמינים שמישהו יחזיר את שחורי. הם פרסמו מודעות בעיתונים, תלו מודעות עם תמונתו של שחורי בכל פינות השכונה. אך שחורי לא נמצא. כאילו בלעה אותו האדמה. אימא של יואב ניסתה לשכנע את יואב ואת דנה לקחת כלב חדש מארגון "צער בעלי חיים", אבל הם לא הסכימו. "הוא עוד יחזור," אמרה דנה, ויואב אמר בלבו "הלוואי!"

כל כלב שעבר לידם, הם בדקו וקיוו שיהיה זה שחורי.

יום אחד נשמע רחש מאחורי דלת הכניסה. היה זה שחורי. הוא רק כשכש בזנבו לאות שמחה, קפץ עלינו וליקק אותנו.

"אתה לא רוצה לספר לנו היכן היית?" שאלנו אותו, אבל הוא רץ למקומו הקבוע – נעלי הבית של יואב – התכרבל, עצם את עיניו ונרדם.